

WYROK Z DNIA 23 LUTEGO 2005 R.

II KK 329/04

Ustawa z dnia 18 grudnia 1998 r. o Instytucie Pamięci Narodowej – Komisji Ścigania Zbrodni przeciwko Narodowi Polskiemu (Dz. U. Nr 155, poz. 1016 ze zm.) stanowi w art. 4 ust. 3, że w stosunku do sprawców zbrodni wojennych, zbrodni przeciwko ludzkości lub zbrodni komunistycznych nie stosuje się wydanych przed dniem 7 grudnia 1989 r. przepisów ustaw i dekreatów, które przewidują amnestię lub abolicję. Przepis przywołanego artykułu nie obejmuje zatem ustawy o amnestii z dnia 7 grudnia 1989 r. (Dz. U. Nr 64, poz. 390), bowiem odnosi się tylko do przepisów amnestyjnych i abolicyjnych, które zostały wydane przed dniem 7 grudnia 1989 r.

Przewodniczący: sędzia SN P. Hofmański.

Sędziowie SN: E. Gaberle, J. Sobczak (sprawozdawca).

Prokurator Instytutu Pamięci Narodowej: R. Janicki.

Sąd Najwyższy w sprawie Pawła T., oskarżonego z art. 189 § 1 k.k. w zw. z art. 2 ust. 1 ustawy z dnia 18 grudnia 1998 r., po rozpoznaniu w Izbie Karnej na rozprawie w dniu 23 lutego 2005 r., kasacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego od wyroku Sądu Okręgowego w B. z dnia 20 stycznia 2004 r., utrzymującego w mocy wyrok Sądu Rejonowego w B. z dnia 11 lutego 2003 r.,

u c h y ł zaskarżony wyrok Sądu Okręgowego w B. oraz utrzymany nim w mocy wyrok Sądu Rejonowego w B. i na podstawie art. 537 § 2 k.p.k. w

zw. z art. 439 § 1 pkt 9 k.p.k. i art. 17 § 1 pkt 11 k.p.k. postępowanie w sprawie u m o r z y ł (...).

Z u z a s a d n i e n i a :

Wyrokiem z dnia 11 lutego 2003 r., Sąd Rejonowy w B. uznał oskarżonego Pawła T. za winnego popełnienia czynu opisanego w art. 189 § 1 k.k. w zw. z art. 2 ust. 1 ustawy z dnia 18 grudnia 1998 r. o Instytucie Pamięci Narodowej, i za to na mocy art. 189 § 1 k.k. skazał go na karę roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności. Ponadto czynu z art. 18 § 2 k.k. w zw. z art. 271 § 1 k.k. w zw. z art. 2 ust. 1 ustawy z dnia 18 grudnia 1998 r. o Instytucie Pamięci Narodowej, i za to na mocy art. 18 § 2 w zw. z art. 271 § 1 k.k. skazał go, na karę roku pozbawienia wolności. Oprócz tego za czyn z art. 286 § 1 k.k. w zb. z art. 251 k.k. z 1932 r. w zw. z art. 2 ust. 1 ustawy z dnia 18 grudnia 1998 r. o Instytucie Pamięci Narodowej w zw. z art. 4 § 1 k.k., i za to na mocy 286 § 1 k.k. w zb. z art. 251 k.k. z 1932 r. w zw. z art. 4 § 1 k.k. skazał go na karę roku i 6 miesięcy więzienia. Tym samym wyrokiem, na mocy art. 85 k.k., art. 86 § 1 k.k. orzekł wobec oskarżonego karę łączną 2 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności (...).

Od wspomnianego wyroku Sądu Rejonowego apelację wniósł obrońca oskarżonego i oskarżony.

Wyrokiem z dnia 20 stycznia 2004 r., Sąd Okręgowy w B. utrzymał w mocy zaskarżony wyrok Sądu Rejonowego, uznając apelacje za oczywiście bezzasadne (...).

Od wyroku Sądu Okręgowego w B. kasację wywiódł obrońca Pawła T., zarzucając rażące naruszenie przepisów postępowania karnego, a mianowicie art. 4 k.p.k., art. 92 k.p.k. i art. 410 k.p.k., poprzez niewzięcie pod uwagę całokształtu materiału dowodowego zebranego w aktach sprawy, rażące naruszenie przepisów postępowania mające istotny wpływ na treść

wyroku, a mianowicie art. 7 k.p.k., poprzez dowolną ocenę zebranego w sprawie materiału dowodowego.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja obrońcy Pawła T. okazała się oczywiście bezzasadna, jednakże z uwagi treść przepisów zawartych w art. 537§ 2 k.p.k. w zw. z art. 439 § 1 pkt. 9 k.p.k. i art. 17 § 1 pkt 11 k.p.k. Sąd Najwyższy postępowanie w sprawie umorzył.

Ustawa z dnia 18 grudnia 1998 r. o Instytucie Pamięci Narodowej – Komisji Ścigania Zbrodni przeciwko Narodowi Polskiemu (Dz. U. Nr 155, poz. 1016 ze zm.) wprowadziła w art. 4 ust. 3 unormowanie, że w stosunku do sprawców zbrodni wojennych, zbrodni przeciwko ludzkości lub zbrodni komunistycznych nie stosuje się wydanych przed dniem 7 grudnia 1989 r. przepisów ustaw i dekreatów, które przewidują amnestię lub abolicję. Przepis przywołanego artykułu nie obejmuje zatem ustawy o amnestii z dnia 7 grudnia 1989 r. (Dz. U. Nr 64, poz. 390), bowiem odnosi się tylko do przepisów amnestyjnych i abolicyjnych, które zostały wydane przed dniem 7 grudnia 1989 r. Zgodnie z treścią ust. 1 art. 7 ustawy o amnestii z dnia 7 grudnia 1989 r. ustawy tej nie stosuje się do sprawców skazanych, w warunkach określonych w art. 60 § 2 k.k. z 1969 r., do przestępstw określonych w art. 148 § 1, art. 145 § 3 k.k., w związku z § 2 tego artykułu, jeżeli następstwem czynu jest śmierć człowieka, oraz w art. 168 § 2, art. 184, art. 208 i art. 210 Kodeksu karnego z 1969 r., do zbrodni określonych w art. 1 pkt 1 dekretu z dnia 31 sierpnia 1944 r. o wymiarze kary dla faszystowsko-hitlerowskich zbrodniarzy winnych zabójstw i znęcania się nad ludnością cywilną i jeńcami oraz dla zdrajców Narodu Polskiego (Dz. U. z 1946 r. Nr 69, poz. 377 ze zm.) oraz do innych zbrodni wojennych i przeciwko ludzkości. Odnosząc powyższe do kwestii prawnej zaistniałej w przedmiotowej sprawie, należy stwierdzić, że brak jest podstaw do przyjęcia, by zachodziły przesłanki wyłączające stosowanie ustawy z dnia 7 grudnia 1989 r. o

amnestii. W przedmiotowej sprawie Paweł T. został skazany za popełnienie przed dniem 12 września 1989 r. trzech przestępstw, które zarówno w opisie, jak i przyjętej kwalifikacji prawnej nie wskazywały, że stanowiły zbrodnię przeciwko ludzkości, zaś zgodnie z art. 15 ustawy z dnia 7 grudnia o amnestii ustawę tę stosuje się do czynów popełnionych przed dniem 12 września 1989 r.. Ponadto żadne z tych przestępstw nie należało do kategorii podlegających wyłączeniu stosowania ustawy o amnestii, a wymierzone za popełnienie każdego z nich kary nie przekroczyły 2 lat pozbawienia wolności (art. 1 ust 1 ustawy z dnia 7 grudnia 1989 r. o amnestii).

Z uwagi na powyższe Sąd Najwyższy ze względu na treść art. 439 § 1 pkt 9 k.p.k. w zw. z art. 17 § 1 pkt 11 k.p.k. oraz art. 1 ust 1 ustawy z dnia 7 grudnia 1989r. o amnestii postępowanie w sprawie umorzył.